

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Ondřeje Mráky v právní věci žalobců **a) J. Š., a b) H. Š.**, zastoupených JUDr. Vladislavou Rapantovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Dukelská 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, za účasti osoby zúčastněné na řízení H. D., o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23.3.2009 č.j. KUOK/3518/2009-2/7099, ve věci umístění stavby,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 23.3.2009 č.j. KUOK/3518/2009-2/7099 se pro vady řízení **z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 10.784,- Kč ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Vladislavy Rapantové, advokátky se sídlem v Olomouci, Dukelská 4.

- III. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů kasačního řízení.
- IV. Zúčastněná osoba **n e m á** právo na náhradu nákladů kasačního řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobci domáhali přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 23.3.2009, č.j. KUOK/3518/2009-2/7099, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu v Náměšti na Hané ze dne 21.10.2008 č.j. 1993/208/Pa, jímž bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby „Přístavba a stavební úpravy RD č.p. 5 pro vznik turistické ubytovny, přípojka plynu, dešťové kanalizace, jímka na vyvážení, přípojka k jímce, parkovací stání, Drahanovice-Kníčnický č.p. 5 na pozemcích parc. č. 201 (stavební), 1139, 1142, 1188 všechny v k.ú. Luděřov.“.

Žalobci především namítli, že správní orgán 1. stupně při svém rozhodování nepostupoval v souladu s předpisy o správním řízení, když jejich námitku, která zpochybňuje vlastnické právo žadatele k části pozemku, na kterém mají být postavena parkovací stání, zamítl s odůvodněním, že o této námitce nemůže rozhodnout stavební úřad, ale výhradně soud. Odvolací orgán pak v žalobou napadeném rozhodnutí tvrdil, že stavební úřad se s touto námitkou dostatečně vypořádal tak, že odkázal účastníky řízení na soud, neboť mu v tomto nepřísluší rozhodnout. Dle názoru žalobců však v případě, že stavební úřad nemůže o námitce rozhodnout a odkáže účastníka na soud, musí zároveň řízení přerušit. V daném případě takto stavební úřad nepostupoval, a proto nemohl ani vydat meritorní rozhodnutí. V dalším bodě pak žalobci namítali, že odvolacím orgánem nebyla řešena skutečnost, že parkovací stání mají být vybudována v místě pozemku, kde vede turistická stezka. Vydání územního rozhodnutí tak brání právo odpovídající věcnému břemeni, které vzniklo Klubu českých turistů v souladu s ust. § 151 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, v platném znění (dále jen „o.z.“), a to vydržením. Naposledy žalobci namítli nesoulad navrhované stavby s územním plánem, neboť všechny pozemky, na kterých má být stavba provedena, jsou ve schváleném územním plánu vedeny jako plochy bydlení a povolení přístavby a stavebních úprav rodinného domu pro vznik turistické ubytovny by tak bylo v rozporu se schváleným územním plánem.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že předmětná lokalita, ve které se navrhovaná stavba turistické ubytovny nachází, je v územním plánu vymezena jako funkční plocha pro čisté individuální bydlení a jako výjimečně přípustná funkční regulace daného území je drobná vestavěná občanská vybavenost, včetně ubytovacího zařízení s minimálními provozními a plošnými nároky a rekreační bydlení ve stávajících objektech. Z předloženého spisu a dokumentace k územnímu

rozhodnutí je pak zřejmé, že se jedná o provozovnu ubytovacího zařízení s kapacitou 6 osob, která má skutečně minimální nároky jak provozní, tak plošné, neboť dochází ke stavebním úpravám uvnitř objektu bez jakékoliv další přístavby. Rovněž výstavba dvou parkovacích stání odpovídá standardu běžného rodinného domu. Dle žalovaného nelze potvrdit názor žalobců týkající se námitky ohledně vlastnického práva k pozemku, na kterém mají být vybudována parkovací stání. Stavebník není povinen dokládat vlastnické právo k nemovitosti, pokud si toto právo může stavební úřad ověřit vlastním zjištěním v katastru nemovitostí. V daném případě tak prvostupňový orgán učinil a ověřil, že stavebník je skutečně vlastníkem daného pozemku, a to bez jakéhokoliv omezení jiným právem ve prospěch žalobců. Stejně tak se k tomuto pozemku ani neváže jiné právo ve prospěch Klubu českých turistů. Případné určení vlastnictví k části předmětného pozemku pak spadá výhradně do pravomoci soudu.

Rozsudek Krajského soudu ze dne 25.3.2010 č.j. 22Ca 142/2009-43, jímž bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 2.12.2010 č.j. 7 As 52/2010-83 a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Rozsudek NSS nabyl právní moci dne 10.1.2011.

Krajský soud, vázán právním názorem vysloveným NSS ve zrušujícím rozsudku, přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a v souladu s dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) byl vázán žalobními body obsaženými v žalobě.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že Úřad městyse Náměšť na Hané, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) vydal dne 21.10.2008 k žádosti žadatelky H. D. územní rozhodnutí o umístění stavby „Přístavba a stavební úpravy RD č.p. 5 pro vznik turistické ubytovny, přípojka plynu, dešťové kanalizace, jímka na vyvážení, přípojka k jímce, parkovací stání, Drahanovice-Kníčnický č.p. 5 na pozemcích parc. č. 201 (stavební), 1139, 1142, 1188 všechny v k.ú. Luděřov.“. V odůvodnění rozhodnutí se stavební úřad mimo jiné vypořádal s námitkami žalobců jako dalších účastníků řízení. Dle jeho názoru rozhodnutí o umístění stavby nezasahuje do vlastnických ani jiných práv k dalším nemovitostem a není v rozporu s ochranou práv a právem chráněných zájmů těchto účastníků řízení. Námitku žalobců týkající se jejich vlastnického práva k pozemku p.č. 1188, kdy ti to uváděli, že část pozemku, na kterém mají být vystavěna parkovací stání, mají již více než 60 let oplocen a nachází se tak fakticky v jejich vlastnictví, stavební úřad zamítl s tím, že o této námitce nemůže rozhodnout stavební úřad, ale soud. K námitce žalobců ohledně rozporu umístění turistické ubytovny s územním plánem obce stavební úřad uvedl, že navrhované turistické ubytovací zařízení pro 6 osob se dá bezpochyby zařadit do schválené funkční regulace, neboť plocha, kde je navrhováno zřízení ubytovny z budovy rodinného domu, je určena jako plocha pro bydlení venkovského typu, pro kterou je vyhláškou Obce Drahanovice č. 3/2001 schválena funkční regulace, kde jako výjimečně přípustná je uvedena drobná občanská vybavenost, kam se řadí i ubytovací zařízení s minimálními plošnými a provozními nároky. Toto vyplývá jednak z projektové dokumentace navrhované stavby a také ze „Zásad funkční regulace“,

teré tvoří přílohu č. 1 schváleného územního plánu Obce Drahanovice. Námitku žalobců ohledně možného postavení Klubu českých turistů jako účastníka řízení z důvodu možného vydržení práva vedení turistické stezky přes pozemek s navrhovaným parkovacím stáním stavební úřad taktéž zamítl, a to s odkazem na skutečnost, že oznámení o zahájení stavebního řízení bylo provedeno veřejnou vyhláškou a Klub českých turistů měl možnost se k postavení účastníka řízení přihlásit, ovšem neučinil tak. Proti tomuto rozhodnutí podali následně žalobci odvolání, v němž zopakovali svoje předchozí námitky a namítali jejich nesprávné posouzení stavebním úřadem. Odvolání bylo s odkazem na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného, který k otázce sporného vlastnického práva k pozemku p.č. 1188 dodal, že toto právo může stavební úřad ověřit vlastním zjištěním v katastru nemovitostí, prvostupňový orgán tak učinil a ověřil, že stavebník je skutečně vlastníkem daného pozemku, a to bez jakéhokoliv omezení jiným právem ve prospěch žalobců.

Podle ust. § 89 odst. 5 stavebního zákona o námitce, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad rozhodne na základě obecných požadavků na výstavbu, obecných požadavků na využití území, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.

Podle ust. § 57 odst. 1 písm. b) správního řádu může správní orgán, závisí-li vydání rozhodnutí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout a o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, vyzvat účastníka, popřípadě jinou osobu, aby podala žádost o zahájení řízení před příslušným správním orgánem nebo jiným orgánem veřejné moci ve lhůta, kterou správní orgán určí.

Podle ust. § 57 odst. 2 správního řádu probíhá-li před příslušným správním orgánem nebo před jiným příslušným orgánem veřejné moci řízení o předběžné otázce nebo jestliže dal správní orgán k takovému řízení podnět podle odstavce 1 písm. a) či učinil výzvu podle odstavce 1 písm. b), postupuje správní orgán podle § 64. Pokud řízení na podnět správního orgánu nebylo zahájeno nebo nebyla podána žádost o zahájení řízení v určené lhůtě, lze v řízení pokračovat.

Podle ust. § 64 odst. 1 písm. c) bod 2 správního řádu může správní orgán řízení usnesením přerušit probíhá-li řízení o předběžné otázce nebo správní orgán učinil výzvu podle § 57 odst. 1 písm. b).

Žalobní námitku poukazující na nezákonný postup správních orgánů při rozhodování o námitce žalobců týkající se jejich tvrzeného vlastnického práva k pozemku p.č. 1188 shledal krajský soud důvodnou. Jak vyslovil NSS ve zrušujícím rozsudku v dané věci je nesporné, že námitka účastníků řízení má občanskoprávní povahu, ale protože se týkala rozsahu vlastnického práva, nemohl si o ní učinit úsudek stavební úřad (§ 89 odst. 5 poslední věta stavebního zákona). K tomu, aby mohl být učiněn přezkoumatelný závěr o zákonnosti procesního postupu správních orgánů, je nutno především posoudit, zda tato námitka má povahu předběžné otázky ve smyslu ust. § 57 odst. 1 správního řádu, tj. zda předpokladem pro rozhodnutí

v dané věci je vyřešení otázky, kdo je vlastníkem sporné části pozemku p. č. 1188 v k. ú. Luděrov. Pokud by tomu tak skutečně bylo, pak by bylo na místě, aby stavební úřad vyzval účastníky správního řízení k podání návrhu na zahájení řízení o určení vlastnického práva a územní řízení přerušil. V opačném případě, tj. pokud by stavební úřad dospěl k závěru, že se nejedná o předběžnou otázku ve smyslu citovaného ustanovení, pak by mu nic nebránilo o této námitce rozhodnout. V dané věci se však stavební úřad tím, zda uplatněná námitka má či nemá povahu předběžné otázky ve smyslu ust. § 57 odst. 1 správního řádu, vůbec nezabýval a bez dalšího ji zamítl s tím, že podle evidence katastru nemovitostí je vlastníkem celého pozemku p. č. 1188 v k. ú. Luděrov stěžovatelka. Krajský úřad se s právním názorem stavebního úřadu ztotožnil, když uvedl, že stavebník není povinen dokládat vlastnické právo k nemovitosti, pokud si toto právo může ověřit správní orgán vlastním zjištěním v katastru nemovitostí. V dalším řízení bude proto nezbytné, aby správní orgán zkoumal, zda jsou splněny zákonné podmínky pro postup podle ust. § 57 odst. 1 písm. b) a § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, tj. prvořadě musí posoudit, zda vydání územního rozhodnutí závisí na řešení otázky, kdo je vlastníkem sporné části dotčeného pozemku.

Námitku žalobců týkající se rozporu povolené stavby s územním plánem obce neshledal krajský soud důvodnou. Správní orgány obou stupňů při posouzení její důvodnosti vycházely z projektové dokumentace turistické ubytovny a přílohy č. 1 schváleného územního plánu obce, která připouští v dané lokalitě možnost výstavby staveb občanské vybavenosti, mezi něž se řadí i ubytovací zařízení s minimálními plošnými a provozními nároky.

Žalobní námitku směřující k ochraně potenciálního práva věcného břemene Klubu českých turistů v podobě práva průchodu turistické stezky přes dotčený pozemek p.č. 1188 shledal krajský soud zcela nepřipadnou z toho důvodu, že žalobci nejsou aktivně legitimováni k podání takovéto žalobní námitky, když tvrzené potenciálně dotčené právo nesvědčí jim, ale organizaci Klubu českých turistů. Domáhat se u soudu svého práva ve smyslu ust. § 65 s.ř.s. může pouze tento subjekt, tj. Klub českých turistů. Krajský soud se proto touto žalobní námitkou nezabýval.

Krajský soud s ohledem na právní argumentaci uvedenou ve vztahu k prvním z žalobních námitek napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení, a to pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.). Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit procesně úspěšným žalobcům náhradu nákladů řízení, spočívající v zaplaceném soudním poplatku 2.000,- Kč a nákladech právního zastoupení žalobců za 2 úkony právní služby (příprava a převzetí věci, sepsání žaloby) po 3.360,- Kč, a tomu odpovídající 2 režijní paušály, celkem 7.320,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s ust. § 7 bod 5, ust. § 11 odst. 1 písm. a), d), § 12 odst. 4, § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění) zvýšených dle ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. o 20% daně z přidané hodnoty, jejímž plátcem je zástupkyně žalobců, celkem tedy 8.784,- Kč. Vzhledem k odlišné

úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen „o.s.ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 4 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky, která žalobce v řízení zastupovala.

Výrok III. je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci řízení kasační stížnost nepodali, když tuto podala zúčastněná osoba, a proto nelze dospět k závěru, že by některý z účastníků řízení měl ve věci úspěch. Krajský soud jim proto v souladu s ust. § 110 odst. 2 věty první s.ř.s. náhradu nákladů kasačního řízení nepřiznal.

Výrok IV. je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu nákladů jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodu zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V posuzované věci osoba zúčastněná využila svého práva podat kasační stížnost, avšak nevznikly jí žádné náklady v souvislosti s plněním povinnosti, kterou by jí soud uložil, neboť jí žádná taková povinnost soudem uložena nebyla. Soud rovněž neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by zúčastněné osobě přiznal právo na náhradu nákladů kasačního řízení, když ani ona sama takový návrh soudu neučinila. V souladu s ust. § 110 odst. 2 věty první s.ř.s. proto soud zúčastněné osobě náhradu nákladů kasačního řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu – v tom případě je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 27. ledna 2011

Za správnost vyhotovení:
Marcela Jánová

JUDr. Monika Javorová, v. r.
předsedkyně senátu